

Bemærkninger til forslaget

Generelle bemærkninger

Et forslag til folketingsbeslutning med et tilsvarende indhold blev af venstresocialisterne fremsat i folketingsåret 1979-80, 2. samling (se Folketingstidende 1979-80, 2. samling, forhandlingerne sp. 6193 og 7845 samt tillæg A sp. 4157), men forslaget er stadig lige aktuelt, idet det fortsat er således, at kun en fjerdedel af befolkningen, nemlig den bedst stillede fjerdedel, i dag har nettofordel af boligstøtteordningerne, hvoraf den helt dominerende er rentefradragsretten.

Der skal her bringes et citat fra en større og meget veldokumenteret undersøgelse af boligsubsidiernes fordeling, nemlig Jens Bonke og Hans Skifter Andersens »Boligsektorens fordelingsmæssige virkninger, II: Subsidier og kapitalgevinster«, Lavindkomstkommissionens sekretariat og Statens Byggeforskningsinstitut, 1980. Konklusionen i denne undersøgelse, der vedrører 1976-tal, slutter:

»Sammenfattende kan man betegne virkningerne af den førte bolig- og skattepolitik som direkte asocial. Det viser sig ved, at det er den bedst stillede halvdel af ejerne, der favoriseres, på bekostning af alle lejerne og den halvdel af ejerne med indkomster på under 100.000 kr. En omfordeling af den offentlige støtte til boligforbruget, hvor støtten bliver ligeligt fordelt på alle husstande, ville således betyde forøgede forbrugsmuligheder for de dårligst stillede husstande, Og desuden kunne en sådan omfordeling være et første skridt i retning af en mere social bolig- og skattepolitik.«

Der skal ikke her gengives en nærmere analyse af den skæve fordeling af boligstøtten, men det skal blot konstateres, at der jo ikke er ændret ved denne skæve fordeling, som fandtes i 1976, snarefter tværtimod. For en nærmere dokumentation kan altså fortsat henvises til ovennævnte undersøgelse.

Dog skal nævnes til belysning af fordelingen, at den offentlige støtte til ejerboligerne (via rentefradraget) i 1977 udgjorde 6,4 mia kr., mens de to vigtigste støtteordninger for lejerne, rentesikring og boligsikring, tilsammen udgjorde 2,0 mia kr. Siden da har ejerboligsubsidiet for længst passeret de 10

mia kr. Det kan også nævnes, at undersøgelsen viste, at i 1976 udgjorde nettoboligudgiften ikke mindre end 23 pct. af bruttoindkomsten hos den dårligst stillede del af befolkningen (lavtlønnede lejere), mens nettoboligudgiften for befolkningen som helhed udgjorde 11 pct. af bruttoindkomsten, og den bedst stillede del af befolkningen med det største boligforbrug slap med 8 pct.

Denne fordeling har næppe siden ændret sig til det bedre.

Et indgreb over for ejerboligprivilegierne er derfor mere påtrængende end nogen sinde før!

Beslutningsforslaget indebærer, at ejerboligsubsidiet afvikles i løbet af en 8-10-årig periode, men afviklingen sker på en måde, så ingen af de nuværende ejere rammes af den, og således at de fleste - især pensionister og andre lavindkomstgrupper - vil få en lempeligere huslejudvikling, end de ville få under det nuværende system.

Forslaget vil således ikke drive nogen fra hus og hjem, tværtimod!

Som det er nævnt ovenfor, er fradragsretten ikke til fordel for parcelhusejere med jævne indtægter, som jo ikke spekulerer i belåning af værdistigningerne, man som blot ønsker et sted at bo, og som har valgt ejerboligen.

Dels er skattefordelen blevet kapitaliseret i højere huspriser, som har betydet, at de har måttet betale langt mere for deres bolig, end hvis skattefordelen ikke havde eksisteret, dels er parcelhusejere med jævne indtægter jo også med til at betale den indirekte milliardstøtte, som først og fremmest er en fordel for og udnyttes af de højeste indtætsgrupper.

Den anden side af ejerboligernes skatteforhold er beskatningen af den såkaldte lejeværdi af egen bolig. Denne regel gør forholdene endnu mere asociale, idet det i praksis kun er pensionister og andre lavindkomstgrupper, som har haft deres bolig i mindst 15 år og aldrig har spekuleret i belåning af værdistigningen, der bliver ramt af denne bestemmelse. Derfor foreslår venstresocialisterne lejeværdibeskatningen ophævet med omgående virkning.